

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Serbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knižničisćizběni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschědplatu 40 np. dostac.

8. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Psalm.

Luther wupraji w šwojej přjedyrěčzi k psalmam: „Wone mohle mała biblija rěčac.“ Šchtož je wo wschitkich psalmach prajene, mohło so tež wo tutym 1. psalmje prajic: To je biblija w małym. Pschetož kaž biblija njeha nicžo druhe bycz hacž wodžetka k wěcznemu žiwjenju, kotraž s jenej ruku warnujo dele pokáže a praji: „To je pucz bjesbóžnych, kiž do jatamanstwa wjedže“, a s druhej napominajo horje pokáže: „To je wuski pucz, kiž k wěcznemu žiwjenju wjedže,“ tak je tež naš 1. psalm tajki puczpokasowar, kiž chze naš sathowacž pschěd puczom bjesbóžnych, kiž do škaženja wjedže, a naš pokáže na pucz pobožnych, kiž k šbóžnosćzi wjedže. A šady steji praschenje: Do kotrych šluschesch ty?

Š kim džeržisich ty?

1. Š bjesbóžnymi? — potom šy jako pluwj.
2. Š pobožnymi? — potom móžesch plódnj šchtom bycz.

1. Kajzy šu bjesbóžni? Šich rada je šta, jich pucz je hrěch, jich towarštwó kažaze. Duž dyrbišch šo jich hladacž. Psalmista mjenuje jich pluwj. Š tym wšnamjenja jich knicžomnosć; woni žaneje wažnosćze nimaja, dofelž bjes wěrnosćze, bjes podpjerj šo lohko tam a jow mjetaja. Šdnyž šo tež jich knicžomnosć dlějšchi čzaš polnje njepóšnaje, hdyž šudženje pschindže, čzaš džělenja, rěła: waženy a lohki namafany. Šošledni šud pschinese

rosšudženje a s tym džělenje šlych a dobrych. To šu šhutne šłowa, wošebje tež ša mtodosć. Njepošluchajće na radu bjesbóžnych, s kotrejž šu wam bliško; wona nicžo hódna njeje. Njehodžće s nimi po jich puczach, kiž šu šwontownje špodobne, ale do škaženja wjedju. Njehydaćze wo jich towarštwje; pschetož woni wušměšchujaj, šchtož je wam šwjate. Šichi tym dyrbimj šebi pschězo na pošledni šud myšlicž. Šemu ništo njewuczetnje. Tež mj budže-mj dyrbjecž šlicžbowanje dacž wot našchego žiwjenja. Šelko šłowom a škutkow budže pschecziwo nam šwědczič! Šěť je wšchelake potajene a drusy njehonja wo potajnych hrěchach. W šudženju budža tež tute hrěchi wotkryte, to drje by je něčtóżkuliž rad pschitrył a njemóže. Duž dyrbjaj šchěščizienjo štajnje na štraži bycz. Šawjedženje je wulke a šo kóždemu bliži. Šdnyž pak šo nam bjesbóžnosć s jeje šrudnymi ščěhłowami wopišuje, šo drje mj naštróžimj a prajimj: tak njehamj čzinicž, šo šo nam tež tak šeschlo njeby. Duž chzemj ša tym štejecž, šo bychmj mjes pobožnymi byli, kotrychž tež našch psalm wopišuje.

2. Kajzy šu pobožni? Woni maja lubosć k šakonjej teho Anjela. Tam je Boža wola šapišana. Šdnyž Šsraelita po nim čzinješche, běšche Božeho špodobanja wěšty. Šchtož ma lubosć k Božemu šłowu, wo nim rěčzi, šebi na njo myšli, kaž Dawit, hdyž wón spēwa: Šdnyž ja wotucžu, šym ja hišćje pola tebe. Dale lubosć k Božemu šakonjej da pobožnym frutosć a wěštosć; woni nawuknychu wo wschitkich praschenjach šo prawje rosšudzić. Psalmista pschiruna pobožnych s drjewom, kotrejž je plóžene pschi wódných rěłach, kotrehož lišće njeshwadnje, ale plód pschi-

nježe w swojim czaſu; se ſchtomom, kotryž dla njeplód-
noſće polleće njetrjechi, ale na kotrymž wóczyto se ſpodo-
banjom wotpoczuje. Kať pónďže ſo tajſim cźlowjeſam?
Woni wobſteja w ſudženju, tón Knjes ma nad nimi ſpodo-
banje; woni pónďža nuts ł ſwojeho Knjeſa wjekełoſczi.
Duž ſo ſhutnje praſchej! Słuſcheſch ty do bjeſbóžnych?
Ale ludžo hańbuj a ſo pobožni bječ. To rad wo ſebi
njeſlyſcha. A tola naſcha radoſć dyrbi bječ Bože ſłowo,
kaťež je wono nam ſjewjene w ſwjatym piſmje. Hdyž
je Bože ſłowo naſcha radoſć, budžemy cźlowjeſojo, kiž
njejku podarmo živi byli; my budžemy plódne ſchtomy,
na kotrychž tón Knjes plody podarmo njepta. Potom
placzi nam ſa mſdu to ſlubjenje: „Džicze nuts, wy
požohnowani teho Knjeſa.“ Hamjeń.

Moja pomoz a mój troſcht.

Śłóſ: Jeſuſ moja nadźija —.

Ś Jeſuſom wſcho ſpoczinam,
Dželať cziſche w jeha mjenje;
Hdyž ja jeha pomoz mam,
Dha ſo mój ſtuť radži rjenje;
Jeha miłoſć njebjekta
Sa wſcho žohnowanje ma.

Ś Jeſuſom ja ł mērej du,
Ś nim tež rano czerſtwy ſtawam,
Spēwam ſwoju modlitwu,
Czeſć a ſhwalbu jemu dawam,
So je wón mje ſchitowať,
Hdyž ſhm w nozy cziſche ſpať.

Śhm-li wutly, Jeſuſ mje
Na ſelenu paſtwu wodži;
Hdyž pať duſcha laćna je,
Dha ł njeť ł czerſtweť ſtudni ſhodži,
Hdžež ju ł wodu napoja,
Kiž ſo žórli do njebja.

Dyrbjach hić pſcheſ cźemny doť,
Pocza horjo njebjo mróćzić,
Dha je Jeſuſ ſo mnu ſchol,
Ś nim ſo ſlónzo widžach wróćzić;
Ś czerńjow róže ſſhadžachu,
Kóžda ſylſa ſaprahnu.

Śhto dla hrěchow tyſchu ſo?
Jeſuſ troſcht do duſche lije;
Jeha krej je lékaſtwa,
Ś kotrymž kóžda rana žije.
Duž ſo ſmjercze njeboju,
Ś Jeſuſom du ł žiwjenju!

Mam-li jeno Jeſuſa,
Śhto ja potom wo ſwět rodžu?
Wón mi njebjo wotanka,
Hižom jeha ſbóžnoſć plódžu.
Ja ſhm polny radoſće,
So mój Jeſuſ ſo mnu dže.

Jeſuſ mój troſcht woſtanie,
Stajnje jeha w duſchi ſmēju;
Moje ſłowo poſlednje
Budže Jeſuſ, hdyž ja mrēju;
Haj, tež na ſwój row chzu dacž
Mjeno Jeſuſ napiſacž!

K. A. Fiedleť.

Prawdoſcziwy a tola ſobuczerpny.

W Šchottſkej pſchebymaschtaj dwaj mužeť, taj beſchtaj jako
hólczežaj hromadže wotroſtkaj. Tón jedyn, kotryž ſwērne, Bohu
ſpodobne ſchecſczijanſke žiwjenje wjedžiſche, bu po doſonjaných
ſtudijach nahladny prawisnik, — tón druhi lohkomnyſlny njedocžinť.
Jedyn džen ſo ſta, ſo bu poſleńſchi jako pſchemytnik (Schmuggler)
wot polizije ſajaty a ſlóncžnje pſched ſwojim ſamſnym towaťſhom
mlodych lét na wobſtoržnej lawzy beďžeſche.

W mēſcze beču ludžo we wulkej wczipnoſczi, kať budže ſo
ſudnik w tymle njeſchijomnym padže ſadžerjecž. Seni woczalo-
wachu wulku miłoſć, druſy mēnjachu, ſo ſo wēřazemu ſudniſkej
ſaleži, ł woſebiteť krutoſežu ſlócže roſſbudžecž.

Šsudniſke jednanje ſo wotbymasche; wobſkóřba ſo wuczita
a ſwēdžy buchu pſcheſlyſchowani. Ma to ſudnik ł doſtojnym
mērom wuſud ł namjedženju da. Wē to najwſchſcha khoſtanſka
mēra, kotruž ſakoń dowoleſche: wyſſe pjenježne khoſtanje abo ſchēcž
mēřazow jaſtwa. Pſchitomnym ſdaſche ſo to pſchemērna krutoſć
bječ. Šsudnik pať džeſche ł wobſtorženzeť, a pſchepodawſchi jemu
trēbnu ſumu, ſo by jeha khoſtanje ſaplacžil, wón ł hłubokim
hnućom džeſche:

„Tať dolho hacž na ſudniſkim ſtole beđu, dyrbju prawo
rēcžecž, kať to njeſkonjomny piſmik ſakonja žada, — nětko pať
ſteju pſched Tobu jako Twój ſtary towaťſch; ja placžu wjekele
Twoje khoſtanje, a wjažy hiſcheže, ſawdaj mi Šſwoju ruku, domēť
ſo mi a daj ſo wote mnje wodžicž. Hiſcheže je czaſ; ja chzu ſo
po ſwojich mozach wo to ſtaracž, ſo by Ty nowy cźlowjeť byl a
Twojemu žiwjenju ſo hiſcheže ſpomóžnoſć doſtať!“

Nětko ludžo ſroſhmichu, kať móže cźlowjeť prawdoſcziwy a
tola ſobuczerpny bječ, kať ſo to derje ſjednocžecž dawa, njeprawdu
khoſtacž a tola khoſtaneho lubowacž, kať ſchecſczijan ſamože, hrěch
hidžicž a tola hrěſchnika ł luboſcžu wobjimacž.

F.

Śłoto a ſloty.

Powjedanićko ſe ſerbiſkeje Łužizy ł léta 1872 wot Š. B. M.

I.

(Poťracžowanje.)

Pſched něhdže 15 létami ſtejeſche w tutym mamonomym
domje wulka ſylſa woprowarjow, kotřiž ſwoje ſlěbro a ſłoto abo
wobraſy wot wobeju na woltať pſchiboha kladžichu. Někotři wo-
prowachu wjele, někotři maľo, buchu pať wſchitžy do wulkich
knihow ſapiſani, a bu ł temu pſchiſtajene, ſhto a kať wjele ſu
woprowali.

Štejeſche mjeſ nimi tež mloda hólcžka, luboſna na pohladanje
a něhdže 16 lét ſtara. Seje czoľo ſo blyſhcžeſche a lićžy beſchtej
kať knježſkej jablucžy. Wócžy ſo ſyboleſchtej a w nimaj wot-
ſnamjenjeſche ſo wutroba, rjana, cžiſta a luboſna, kať ranje kečēja-
zeho nalēcža. Cžorne hľadke wloſy pſchitrymasche ſněhbēla ſhapićka.
Seje žyle draſcženje beſche hinaſche, hacž to wſchitkich druhič
žónſkich, kotrež beču tam ł wopornymi darami pſchiſtupile.

Esufnja wot pižaneje czeńteje barwjaneje tkaniny bęšče krótki, ale cziſta a hladka. Krótki ſpenſar ju derje debjeſche a woſoło ęńehbęleje ſchije męjeſche czorny ęomoczany paſt, na kotrymž ſloty wiſaſche. Czrije abo ſtupnje bęchu ſaprobſchene, wopokaſmo, ſo bę holczo hižo pucz ńękotrych hodżinow doſonjalo.

Zako bęšče ęwój wopor wotedala, doſta módru kniżku, w kotrejž bęšče ſapiſt wſchittich woporow — po naſchej placziſnje ńęhdže 150 hrinnow wunoſchazych. Wona ſtupi na boł, pohlada do kniżki, ſawali ju do ęńehbęleho rubjeſchka a tynny tu ęamu do forbika, kiž na prawizy wiſaſche.

Ħana Bordanę ęlužeſche na knjezim dworje we W. ſa horjeńzu a męjeſche dobru ſaęlużbu pſcheſ to, ſo męjeſche knjezi najeńt, kiž bęšche bohatty muž, wjele pſcheczęłſtwa a wjele dobrzych ſnattych a teho dla teſ wjele wopyta, kotryž czaſto pſcheſ nóz woſta. Zako ęlużobniza we iſtwje męjeſche wona teſ tajkim ęlużicę, kotſiž tam pſchenozowachu. Dokałž bęšche Ħana pſcheczęłna a ſpęſchna holczka, pſchi tym pſchiſtojna a poniżna, dha męjeſche ju tóždy w domje lubo a teſ czi, kiž jeno krótki czaſ w nim pſchewywachu. Pſchi woteńdženju doſta teho dla czaſto wjetſchi pjenjeſ, hačž budžiſche jón ęnadž druha doſtala.

Wona męjeſche teho dla ſtajnje wjazy hačž druhe holzy jeje lętom, woęebje teſ teho dla, dokałž ſtajnje na to myęleſche, tał by ńęſchto nalutowala a wuſbytkowala. Œchtož bę t zprobie nuſne, doſta pola ęwojeho knjeſa, a wot knjenje teſ huſto to, ſchtož t wudraſčenju ęlužeſche. Bę pał jeje knjeni žónſta, kotraž, hačž runje bohata, wſchittón njewuſchny czaſor a klintot hidžeſche a teho dla teſ Ħanzy jenož tajke węzy darjeſche, kiž ęo ſa nju hodžachu. Njewuſchnu pychu, kotruž ńękotre ęlużobne mlode holzy lubuja a zyłu ſaęlużbu ſa njerjad a njewuſchnoſcę ſwudawaja a na pſchichod a tajke czaſny njemyęla, kotrež pſchińcę mohle a w kotrychž ęo nicžo ſaęlużicę njehodži — Ħanka runje tał hidžeſche, taž jeje knjeni. Teho dla bęšche ęebi, hačž runje bę hiſchęze mloda, hižo tójiſchto nalutowala.

Króčdy krócę, hdyž bu do męſta póbłana, ſchtož ęo t najmjeńſchemu ſa ſchtyri njedžeje junkrócę ſta, ſaſtupi do tamneje kęže, w kotrejž nam přeni krócę pſched woczi ſtupi.

Zako t nalutowańnje na torhoſchęzo pſchińdže, nadeńdže tam ſtaru cęetu, kotruž dołho widžala njebęšche. Ta ji wjele wo pſcheczęłſtwje powjedabaſche a waſa ju na poęledku ęobu dom, hdžež dobreho khoſeja nawari a ju tał ſadđerža, ſo bę hižom kęetro poſdže popođnju, přjedy hačž přjecę pſchińdže. Męjeſche teſ hiſchęze to a tamne wobſtaracę, a jako do hoſczenza pſchińdže, w kotrymž jeje knjeſ pſchewywaſche, bę tón hižom wotjęł. Ħuſto ju wón ęobu domoj waſa — tón krócę pał njebę w poſtajenym czaſu pſchiſchla, teho dla dyrbjeſche pęſchi domoj hičę. Bęšche pał to w czaſu, hdžež ęo ęlónčęto hižo kęetro ſahe ſady horow khowa.

Pſcheńza bę hižom dom ſchowana a wętr dujeſche pſcheſ ſchčęerńiſchęzo; tola bę kraęny naſymny džen a jeno zuni węſſiſt hrajeſche ſe ſchtomowymi hałoſami a liſcžom. Njebjó bę jaęne a cziſte, žana mrócžalka ęo na nim njepołaſowaſche. Dołhi rynn horow t pođnju ſtejeſche w kraęnej módrnje pſched wocžomaj Ħanki a wona t lohkimaj nohomaj a t wjeęelej wutrobu dale ſtupaſche.

Zako bę ńęhdže hodżinu daloto ſchla, wjedžeſche ju pucz pſcheſ mału wjeſku, kotraž pſchi ńęhdže poł hodżiny ſchęrofik chęłach abo lębu ležeſche. Poęlednja kęęža bęšche korcžma.

Ħižo pocža ęo cęmicę, jako Ħanka do lęba ſaſtupi. Wojoſcę njęnajeſche a krocžeſche ſpęſchnje dale. Czim dale do kęłow krocžeſche, cęim bóle ęo wječorne ęmęrki na cęornu ſchmręcžinu wuſcheſtręwachu.

Zako bę ńęhdže hačž do poł kęłow pſchiſchla, wuęlyſcha

ſtupanje cęłowjeſa, kiž ęo po puczju, t druheje węy přęki pſcheſ jeinu drohu wjedžazy, t khowatom bližeſche. Nunje na tym męſtnje hdžež ęo puczj kſchžowawſchtaj, ſtupi muž ęreńje wulkoſcę na pucz, na kotrymž Ħana dale krocžeſche. Wón ji „dobry wječor“ t wulky hłoęom prajeſche a wona wotmolwi: „Wjerſch pomaſny“ — tola niž t tał jaęnym hłoęom, taž hewał, pſchetož węſty ſtrach bę ju ſapſchijał, jako ſtup naſdala wuęlyſcha.

Muž ęo t nej do ręcžow da a rjęny ji, ſo ma wuja we W., kotrehož chęe wopytačę. Wjenowaſche jeho teſ. To ſmęrowa Ħanku trochu, pſchetož wona ſnajeſche pomjenowaneho muža jara derje; wón dže njedaloto knježeho dwora bydleſche.

Ħanzy pſchewodžeł bę we W. derje ſnatty a ręcžeſche wo tym a tamnym. Tał ęo czaſ miny a ſa džeęacę minutow bęſchtaj wulku kęrcžinu přęki pſchekrocžila. Bęšche pał to najhuſcžiſchi džel lęba a cęma pſchibjeraſche.

Na jene dobo ſaſta muž, kiž přjedy Ħanę krocžeſche, a džeſche t nej: „Na męſcęe da j mi twoju kniżku, kiž w forbiku maſch — a to, ſchtož hewał pſchi ęebi noęnyſch“, a pſchi tym hrabny ſa jeńej ſchiju a wotorže ji ſloty.

Ħana ſaſchicęa a džeſche: „„Dajeęe mi tutón ſloty ſaęo; je to jenicęka ſpomnjeńka ſtareje cęety; chzu wam rada wſchitko druhe dačę, ſchtož pſchi ęebi mam —““, a wona hrabny do forbika a chzyſche ſawalenu kniżku wucžahnyčę.

Ħelſki ęmęch t njeho wudyri: „Ħlupiko, myęliſch ęebi, ſo cęi ſloty ſaęy dam ſa ńęſchto, ſchtož mam tał ſecher w ruzy taž tudy? Ħołbiko, ja ęebi hiſchęze wjazy wot tebję žadam: Da j mi hubku!“ a wón chzyſche ju wopſchijecę.

Se ęhlnym ſtorčom na wutrobo jehó wotſtorcži, ſo ęo ſkoro do pſchęrowa wali.

Ħ khowatom bęžeſche ńętk Ħanka, wo pomoz wołajo, do přęđka. Tola jeiny nadbęhał cęerjeſche ſa nej a ju bóry doęahny, hačž runje wona na boł do kęłow ſkocži.

„Nętko cęe runje mam, hdžež cęe męcę chzu, a jeli hiſchęze junkrócę wo pomoz wołaſch, dha cęe ſadaju.“

„„Spomńcęe na wſchudžomneho a wſchehowędomneho Boha! — wón waſchu žadlawoſcę widži a budže mi pomhačę.““

„Ħa ha ha — ty ęy w mojej mozy. Pój t dobrym abo ja trjebam gwałt.“

„„Nihdy na nihdy — tał dołho hačž je kuſt mozy w mojič žilač, chzu ęo wobaracę““ — a ſaęo chzyſche ęo jemu wuwinyčę, ſtorcži jehó teſ ńękotry krócę t lohcžom tał pod nóz, ſo ęo khablaſche taž t heju trjeheny boran.

Pſchi tym wjerganju padnyſchtaj wobaj do pſchęrowa, a Ħanka tał njeſbožownje, ſo ſpodny pſchińdže. Wón klecžeſche na nej — wona pjerjeſche pał t nohomaj tał woſoło ęo a napinaſche mozy tał ęhlnje, ſo by ęo njekraęnikaj wuwinyla, hačž ſkónčnje pocžachu mozy woęłabnjecę, a woſoło wocžow bę ji, jako by ęo najcęęmnieſcha nóz na nju lehnyla.

„„Božo, mój Božo, pomhaj mi ęwojeho jenicękeho Ħsyna dla!““ —

„Ħžert a hela! ſchto ęo tudy ſtawa? — cęaka j, njeplechó, ja cęi ſchiju ſlemju“ — ſaęlyſchęſchtej jeńej wuſchi t druheho erta. N tute ſynki kłincžachu jej tał luboſnje; teſ ſacžu t molom, ſo bę cęeža t njeje přjecę, kotraž ju na ſemi dđeržeſche. Ħ molom poſkocži a wali ęo na njeńcžomniſta, kiž ęo taž law wobaraſche pſcheczimo ſchwižuemu mlodženzej, kotryž jehó ſa hłowu dđeržeſche a tam a ęem wjergaſche. Pſchęzo dale na dróhu ęo wojowazaj ſtorkaſchtaj. Na jene dobo wucęeęe njekraęnik nóz ſe ſaka a chzyſche mlodženza do žiwota kłócę. Ħana pſchiſkocži t kſchikom, dyri jehó t kamjenjom, kotryž bę na puczju ſbęhnyla, tał ęhlnje na ruku, ſo jemu nóz wupadže.

Njekraęnikaj ęo wuwinyenje radži; wón ſkocži na druhim

bofu do kerkow a Hanka bē wumóžena. Wona padže na swojej koleni a džesche:

„Mój Božo a Ebóžniko, ja šo czi džakuju ša wumóženje“ — potom postany, posćiczi ruku swojemu wumóžniku a rjekny:

„Bóh šaplacž wam; wón šam je waš mi póbšlal jako pomozneho jandžela w najwjetschej nusi.“

„„Haj, haj, hdyž je nusa najwjetscha, je Boža pomoz bližiča!““

Wona swoj wotrochnjeny šchórzuch šbēhny a korbił, š kotrehož bē knižku šhubila. Dolho njetrajese, dha bē wščitko jeje wobšedženšwo w jejnymaj rukomaj, jeno šloty šo njenamala. Město njeho šbēhny młodženž nóz a truch wot laza njetrašnika, pschi kotrymž bē knesl š jelenjom abo š druhim šwěrjecžom, šchtož šo pó cžnje prawje wušlédžicž njehodžese.

Šeje wumóžer šo wróczi a pschewodži Šanku psches kerki a džesche š nej hacž do W., hdyž tež wona to pschidacž nochžysche. Tež bē wona pschecžiwu temu, šo by šo tón žyly podawł wyschnojčzi wosjewil.

Wón wobthowa nóz a lapku a mēnjese, šo čže šebi pschemšlicž, šchto ma šo dale cžinicž.

Šurbanž Šan bē we W., hdyž bēchu cžetu šhowali, na pohrjebje pobyl a šo šakombžil. Wěšteje nusi dla štupi do kerkow a čžysche runje šašo wustupicž, jako Šanzynny hłób wo pomoz šakincža. Wón šo tak cžishe, kaž móžno, pschi kerkach dele pušcžzi a pschinješe pomoz w prawym cžasju.

Š wutrobnym džatom šawda jemu Hanka ruku a pschejesche jemu dobru nóz a dobru domkšód.

(Pschichodnje dale.)

K w ě t k i.

(Potracžowanje.)

Š najrjenišchim kwětkam tropisťeje semje šlusťeju pihawojte a wonjelki. Džwórbá wonjelkow wušnamjenja šo psches jašnoselene, mjeshy polne łopjena, mnohobarbite kwětki a džiwopolny twar. Šich wón je korjenita, nadušchowata. Mnohobarbite pihawy wobčahuja cžělo tropisťich šchtomow a najpušćisťe šchťaloby. Mjes nimi brunčža šlotokrywkate bruki a kolibusťki. Šrašne mjetle špodžiwneje wulšocžje a barbow šrašnosťe je wobłětujá. Šorje šo plecžaty šokornak na ščłódných pobrijohach řeki Madlenty nošy kwětku, šchtyri štopy we wobwodže; kwětká patny (Rafflesia) na južnoindisťich šupach ma w pscheměru štoro tšiš štopy. Šchorowate rostliny našchich tepjeńjow posćicžuja jeno šlaby wobraš majestosťe tropisťeho šróštwá.

Šchťo njedyrbžal tak pschecželne dary pschirody lubo mēcž? Šchťož kóždy dar šazpiwa, posćicženu kwětku njemóže wotpošasacž. Šraž mjes ptacžim špěwom a cžłowsťej dušchu potajnosťny šwjašł wobšteji, tak tež mjes kwětku a dušchu. Šižom něžne džěcžatko wušchestrjewa pošmēwkwawajo swojej rucžzy ša kwětkami; jena macžer dawasťe swojemu džěscžu kwětki jako jemu najlubšchu hrajú; š tuteho džěscžá bu po cžasju šlawny Šinné, kiž je najprjedy šeminu kwětnizu do šestawa šarjadowal. Džěcži šchčipaju rade kwětki; wone hišcžje ničžo nimaju, š cžimž bychu šwojich lubowaných šaršchich wobdaricž mohle; teho dla wšasaju ščžecžele a pletu wēnzy š kwětkow. Šubusťke dary pschirodžine šu přěnisťe a najlubšche dary džěcžajeje lubosťe a džakownosťe. Škwětki šu najrjenišcha pycha njewinosťe. Škwětká, džěcžo a knježna šlusťeju hromadže.

Šudžerjach we njewjesčžiných

Šraje wēnasťł lubosťnje.

Šospoša domjaza plahuje w swojej šahrodzy pódla wužitneje šeliny pscheco tež kwětki. Wona tešame wothłada, šakita a napoja

kaž male džěcžatka. Wona pschi š nimi swoje cžiche domjaze wješela a šwjedženje.

Ważnity mandželšti šteji psched nimi, je š mērom wobhladuju, a pyta jich potajnosťe wušlédžicž.

Domowške kwětki wubudža w daloch šemjepašach najšłódsťe dopomnjecža. Šedny mišionar, kiž bē š Šužno-Šranzowšteje do Čhiny pschischol, pišche: Mje je šwjěšelišo, w Šuyn-ščeu džiwju hiazintu, kotraž w našchich jědlowných lěšach rosčje, šašo nadeńcž. Šuto nadeńženje je w mojim Duchu nahle najšłódsťe dopomnjecža wubudžilo. Mój pschebnył na žusej šemi, 7000 hodžinow daloko wot domowiny š jeje horami, špožcži tutym dopomnjecžam wěštu nabožnišku lutošcž, kiž je ša šchescžijansku wutrobu š tak hłubokej šłódkosťcu šjenocžena. Ša šo dopomnich tamnych řjanych dnjow džěcžatštwá, hdyž my w našchich jědlowných lěšach wokoło bēhachmy a š džěcžazej horliwosťcu hiazinty a druge wonjate kwětki pytachmy, kiž my na šwjedženju Božeho cžěla šamorucžnje a psche wšchu mēru šbožownje na Šnješowny pučž šlacž šmēdžachmy. Š mojeju wocžow wuroni šo šššša.

(Pschichodnje dale.)

Wšhelake š bliska a š daloka.

Šnješ šarat lic. theol. Šencž w Šetlizach šwjecžese šrijedu swoj 25 lětny šastojńški jubilej. Psched 25 lětami jako šapłau swojemu wušokodostojnemu naney, šararjeji tam, š bošej štipiwšchi, bu wón nanowy našlédnik a je swojej narodnej šerbšteji wošadže šwěrnny wostal, cžješcžepolne pomolanje na druge wysťisťe mēštno wotpošasawšchi. Wón šmēdžese psches Božu hnadu na jubilejškim dnju žně šwojeho šwěrneho wášnja a škutkowanja wohladacž w mnohich wopošasmach lubosťe a cžesťe. Školaturny knjes tajny radžicžel Šüller w Šhorjelzu dari ša žyrťej 1000 hřiwnow do jubilaroweje ruki, wošada pschepoda drohotny štejatny cžrašnik, knježa wučerjo wobraš. Šyrťwina a šchulška wysťnosť bēščteji jeho š pschipóšnawazym šbožopšchecžom počesťcžilej. Šasajtra šo šastojńšzy bratšja š wulkeji licžbu šendžechu, šo bychu se šłowami a darami swoju pschihilnosť wušnamjenjeli. Šnješ šarat Šafub postrowi knješa jubilara w mjenje hłowneje šerbšteje duchowneje šonferenzy š wudželenjom Božeho žohnowanja a š pschepodacžom wotiwneje tasle a knihow; knjes Šrimarius dr. Šayer řecžese jako pschedšyda němsťeje šonferenzy w Šubiju a pschepoda wobraš. Bóh luby Šnješ špožcž swojemu wotrocžkeji hišcžje na wjele lět štromosťč a duchownu móž š žohnowanemu škutkowanju!

— „Š Šnježe, šmil šo nad nami!“, tak šlincži našcha modlitwa pschi štyšniweji šuchocžje a horzocžje š njebjěkam. Džěń a šrudnišche ščžehwki horzoty šo pošasuju. Šak je šo nam prajilo, šo w Šufecžach je jenož hišcžje w šudnjach došcž wody. Šak šapocžnu tež wokoło Drazdžan šudnje a žórka šaprašnyčž. We Šobju woda tak niško šteji, kaž ženje hišcžje štejala njeje. W Šłótach šu řeki wušťhle. Šlahowarjo řybow šmēja wulku šchłodu, došelž budža nětko řyby dla nišťeje wody š hatow wulojicž dyrbjecž. Tež na želesnižy maja cžerpicž. Šak šo žičohóřški cžah šrijedu wo 2 hodžinje šapošdži, došelž šudnje ša wodu š napjelnjenju šokomotivny došcž wody njedawachu. Tež šolije na želesnižy cžerpya, došelž šo želeso cžehnje pschi wulkeji horzocžje. Psches to móže šo lohťo nješbože štačž. Pschi pošwjecženju Šismarškoweho pomnika w Šuttgarčje jich wjele psches horzotu do njemožy padže. W Šariju je pošledne dnj 50 wošobow na drosť na šezahanje šłóncžka wumřjelo. Š temu pschindu šrudne pomjesťe wo wulťich wohnjach w holach, kotrež nimale kóždy džěń dónđžeja. Šinał je w řańščej Šmerizy. Šak pišche šo se Šantiago do Čhile, šo šo bješ pschestacža desťcžil lije a šo šu wulke pomodženja našťale.